

A HANS' KINDERBIBLIOTHEEK - Contich

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschijnen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van de Scholare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Reiding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwart Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Gezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen.
— 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare so-
daat. — 331. Een keeg Wildstroeper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukk. R. Backe-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Derde druk.

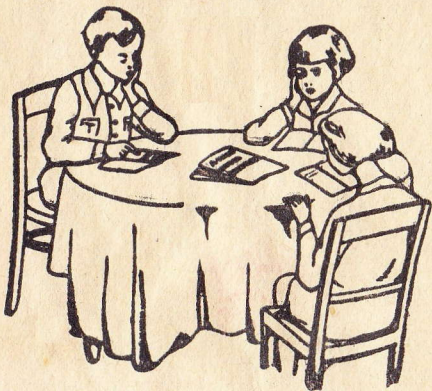
Nr 196.

A. HANS.

Dikke Dries

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS.

Nr. 196.

Derde druk.

DIKKE DRIES

Uitgave :
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

DIKKE DRIES.

I.

— Dikke Dries, dikke Dries! klonk het uit een bende kinderen.

En zoo joelden ze tot een jongen van veertien jaar, die er ouder uit leek. Hij was dan ook veel te dik en te zwaar voor zijn leeftijd. Dat kon hij niet helpen. Maar wat hij wel helpen kon: hij was hoogmoedig en meende voornamer te zijn dan de andere kinderen uit de buurt.

Daarom had ieder een hekel aan hem. Er waren nog wel dikke jongens. En die hinderde men niet.

Toch was het verkeerd Dries te bespotten om zijn lichaamsgesteltenis.

Dries keek naar de bende. Hij durfde ze niet na te jagen want hij kon niet hard loopen. En dan ook... ze waren daar met velen. Dries was niet van de moedigsten.

Hij ging dus maar verder. Hij kwam van school. De bende achtervolgde hem. Daar zag Dries Klaas, den knecht van zijn vader.

— Klaas! riep Dries.

De knecht trad nader en vroeg beleefd:

— Wat is er, jonge heer?

— Ga die jongens ginder een pak slaag geven! Ik beveel het u...

— Ze een pak slaag geven! Maar waarom?

— Ze schelden me uit!

— Och, jonge heer, wat stoort ge er u aan! 't Zijn immers maar straatslijpers! Doe of hoort ge het niet!

— Ik kommandeer u nog eens, ze een pak slaag te geven! hernam Dries hooghartig. En ik wil gehoorzaamd worden.

— Jonge heer, ik ben op weg met een dringende boodschap voor uw vader! En ook, ik heb het recht niet, kinderen van anderen te slaan.

— Ge wilt niet doen, wat ik zeg?

— Kijk, ze blijven al achter. Ze zullen u niet meer hinderen.

— 't Is goed, Klaas! Ik zal u vinden! sprak Dries nijdig.

— Waarlijk, jonge heer, ik heb geen tijd, hier langer te blijven staan, zei de knecht bedaard.

— Gij zijt een onbeschofte vent...

Klaas stapte door en bromde, dat Dries een verwaande aap was.

Dries zette eveneens zijn weg voort... Om den hoek hield hij een ouden man staande, die zeer ha-

veloos gekleed was. De armoe keek hem uit de gaten van zijn jasje.

— Gij zijt gisteren bij ons om een aalmoes geweest, zei Dries tot hem.

— Om een aalmoes bij u?

— Ja, ja... ik ben mijnheer Pompel.

— O, van den graanhandelaar. Ja, ik heb gisteren van mevrouw wat gekregen.

— En waarom neemt ge dan voor mij uw muts niet af? vroeg Dries.

— Ik kende u niet, jonge heer...

— Zoo, zoo... Ge kent me dan nu... En ik ga terug en kom weer voorbij en zal dan zien, of ge beleefder zijt... Goed begrepen?

Uit het bovenraam lag een vrouw geleund, die de woorden van den hoovaardigen jongen tot den grijsaard gehoord had.

En nu riep ze met haar schelle stem:

— Zijt ge gek, Gerrit! U laten behandelen door dien snuiter als een klein kind! Hij is zoo dik van verwaandheid. Terug gaan, om u de muts te laten afnemen. Sla liever uw muts om zijn blaaskaak. Omdat ge een aalmoesje gekregen hebt... Van mij kunt ge er ook een krijgen, zonder uw muts af te nemen.

Dries keek kwaad naar boven. Wat durfde die vrouw allemaal zeggen tot hem, den zoon van den rijken Pompel!

Een jonge man trad uit het daar tegenovergestelde huis en vroeg wat er gaande was.

— De dikke mormel wil Gérit zijn muts voor hem doen afnemen! vertelde de vrouw, Gerrit moet beleefd zijn voor dien pompoen... Maak gij ook maar een buiging voor hem, Jan... 't Is de jongen van Pompel, net een bierton op twee stokken.

— Och, 't is niets, 't is niets, stamelde de oude Gerrit, die geen lawaai om hem wilde.

— Wat blijft gij hier in onze arme buurt staan, vetgemeste goedlever! snauwde Jan, die zelf echter leeglooper was.

Hij keek Dries nijdig aan. En deze werd nu bang en ging heen, kwaad om al die onbeschoftheid, zooals hij 't noemde.

Arme menschen moesten hem toch groeten, den rijkemanszoon!

Dries kwam thuis, een groote woning op de kade van het kanaal.

Er naast stonden de magazijnen van zijn vader koopman Pompel en in de vaart er voor lag een groot, eigen schip. Het was juist aangekomen met een lading graan.

Dries ging naar het vaartuig zien. De schipper, die hem wel kende wuifde goeden dag.

— Gemanierde menschen nemen hun klak af, als ze den zoon van hun patroon groeten! riep Dries hem toe.

Maar pats, daar kreeg hij een klap om zijn

goren. Kwaad keerde hij zich om. Wie durfde hem te slaan?

Dries hield een leelijk woord in, want zijn vader stond daar. Koopman Pompel, was net uit het magazijn gekomen en had de grove woorden van zijn zoon gehoord.

— Schipper, zei hij, ge doet toch of ge dit manneke niet verstaan hebt! Hij wil ieder lessen geven maar heeft ze zelf zoo noodig. Dries, in huis! Ge zijt een onbeschofte kerel.

Dries droop af. Hij was woedend. Vader had hem tegenover een vreemde beleedigd, en hem diep vernederd, door hem een klap te geven.

In die stemming kwam Dries bij zijn moeder en zijn twee zusters Jans en Betsy.

— Wat kijkt ge nijdig, zei Jans.

— Mijnheer is niet welgezind, sprak Betsy.

Dries smiet zijn pet op den grond en stampvoette.

— Schoone manieren, merkte mevrouw Pompel op.

— Vader heeft me geschandaliseerd! riep de jongen uit. En dat verdraag ik niet! Ik ben geen klein kind meer.

— Begin eerst met uw klak op te rapen. De vloer is geen kapstok. Gehoorzaam! beval moeder.

— Neen!

— Doet ge 't niet?

Moeder nam Dries bij den arm. De knaap rukte zich los.

— Vader slaat me midden op straat! schreeuwde hij. En de domme schipper zag het. Zoo zal niemand eerbied voor me hebben.

— Gi j hebt die klap natuurlijk dubbel en dwars verdiend! beweerde mevrouw Pompel. Neem nu gerust uw muts op.

In plaats van aan moeders bevel te voldoen gaf Dries zijn pet een schop; ze vloog tegen een vaas, die dan in scherven op den grond viel.

De meisjes keken verschrikt toe.

— Wel gij deugniet! zei moeder verontwaardigd. Word daar eerst kalm!

En ze wilde Dries in een zijkamer duwen.

— Ik ben geen klein kind meer! raasde hij nog driftiger.

— Dries! smeekte Jans, om haar broer te doen begrijpen, hoe verkeerd hij handelde.

— Zwijg! tierde hij. Ge zijt begonnen met me uit te lachen.

— Dries ga in de kamer hier naast; beval moeder.

— Neen!

— Ik zeg het voor de derde maal!

Nu deed Dries, wat moeder verlangde. Mevrouw sloot de deur. De ondeugende kerel schopte er tegen.

Mijnheer Pompel kwam binnen en hoorde wat er gebeurde.

Hij opende de deur van de zijkamer en greep zijn zoon bij den nek.

— Wel zoo, ge verzet u tegen uw moeder, sprak hij. Kalm toch. Van middag is het geen school, hé? Ge zult boven op uw kamer zitten en er de lessen afschrijven die ik straks opgeef... Dat is om te beginnen. Uw gedrag verveelt me al lang. Ge wilt een groote mijnheer zijn en ge toont u een dommen verwaanden kinkel.

Dries werd op de trap geduwd. En wrokkiger nog begaf hij zich naar zijn kamer.

— Maar ik verdraag het niet! Ik loop weg!

— Ha, vader behandelt me zoo, bromde hij.

Hij opende het raam. 't Was hoog om van hier op den grond te springen. Maar bij het venster liep langs den muur een zinken goot naar beneden. En Dries zou zich daaraan vastklemmen en zoo stillekens afdalen...

Wegloopen! Doch hij wilde als een echte reiziger geld mee nemen. In een kas, waarin hij zijn boeken bewaarde, stond zijn spaarpot. Dries haalde er al zijn geld uit. Hij had al meer dan twee honderd frank, bestemd voor een tocht in de vacantie.

Maar hij zou nu al vacantie nemen! Wat meende vader? Dat hij zich als een broekventje liet opsluiten! Hij had immers reden gehad om nijdig te zijn! In plaats dat vader den schipper gebod

voor zijn zoon zijn muts af te nemen, sloeg hij dien zoon, zoo midden op straat...

Pieter van den dokter of de kinderen van andere bureu konden het gezien hebben en voort vertellen.

En moeder gaf dan vader nog gelijk!

Ha, Dries zou nu eens toonen, dat hij een vent was, die durfde en zich niet op zijn kop liet zitten.

Hij stak het geld in zijn zak, meenend een grooten schat te bezitten. Dan nam hij zijn Zondagschen hoed uit de kas.

En nu begon de vlucht uit de kamer. Het raam was wijd genoeg voor den dikzak. En Dries hing aan de zinken goot. Hij liet zich nu stil dalen.

Maar de buis bleek niet sterk... Er hing thans ook zoo'n zwaar gewicht aan... Krak, een stuk schoot los en Dries stond wonder vlug op den grond... Omver tuimelde hij dus niet, doch zijn linkervoet zwikte.

— 't Is niets mompelde de knaap

Hij begaf zich door den hof naar het tuinpoortje. En zoo verliet hij de ouderlijke woning.

Waar nu heen? Als ge op reis wilt, moet ge een doel hebben!

— Naar Bronsbeek, besloot Dries.

Daar woonde oom Karel, die ook wist wat voor naamheid was en zich trots boven de menschen hield. Oom zou het wel afkeuren, dat de zoon van

den rijken Pompel op straat geslagen werd voor de oogen van een ongemanierden schipper.

— Ik ga te voet, zei Dries.

Vader zou de vlucht bemerken en kon aan het station op hem loeren.

— Ja, ik ga te voet, en in 't eerste dorp, huur ik een automobiël, besloot onze reiziger.

Per auto bij zijn oom aankomen... dat stond dan wel voornaam en groot-menschachtig.

Dries vroeg aan een politieagent den weg naar Bronsbeek.

— Bronsbek ' herhaalde deze. Dat is wel vijf uur van hier. Moet ge daar naar toe?

— Nu niet. Maar op een vrijen dag per fiets...

— O, zoo! Ja, dat is over Baarlegem, en dan langs Vierlare... en andere dorpen...

— Ik dank u...

— O, gij zijt de jongen van mijnheer Pompel hé?

— Ja, ik ben mijnheer Pompel.

— Ge noemt u al vroeg mijnheer... De groot-sche streken zitten er jong in, spotte de agent.

Dries ging voort.

— Ook al een vent zonder manieren, oordeelde hij. En die slimmerik meende zeker, dat ik hem eens fijn mijn plan zou vertellen. Te vroeg? Ik hang het hem niet aan zijn neus, dat ik straks deffig in een auto zit.

Den weg naar het eerste dorp Baarlegem ken-

de Dries wel. En spoedig was hij buiten de stad.

Op een wegwijzer las hij, dat Baarlegem zes kilometer van hier verwijderd was, dus iets meer dan een uur gaans.

— Ja, tot daar moet ik toch te voet, dacht Dries. Als ik in de stad een auto huur, maak ik me bekend. En ze moeten nu nog niet weten, dat ik op reis ben.

Hij peinsde over zijn plan na.

— Lang zal ik bij oom niet blijven, zei hij bij zich zelf. Ik wil door die vlucht aan vader en moeder toonen, dat ze niet meer met me kunnen doen, wat ze willen. Ze zullen merken, dat ik karakter heb.

Dries wandelde flink door. En hij kwam te Baarlegem aan... Het was een klein dorp, met eenige huizen rond het kerkje.

— Waar verhuren ze hier auto's? vroeg Dries op voornamen toon aan een man, die voor zijn deur een pijp rookte.

— Andemebiels verhuren, hier? Ha, niemand doet dat, vriend! De dokter heeft een andemebiel. En de burgemeester ook, maar dat is een andemebiel om zakken op te laden, zoo geen schoone als die van den dokter. 't Zijn alle twee toch gevaarlijke dingen. Over een week heeft de dokter met zijn andemebiel in een gracht gezeten en hij had een gat in zijn hoofd. Hij had kunnen dood zijn. En zoudt gij een andemebiel moeten hebben?

— Wat wil hij? vroeg een jongen, die uit een ander huis kwam.

— Hij zou een andemebiel willen huren. Maar dat verhuren ze niet. De dokter en de burgemeester hebben hun andemebiel voor hun eigen gebruik.

— Mijn eigen auto is blijven steken en de chauffeur is er bij gebleven! Loog Dries. Ik moet dringend verder.

— Maar rijdt gij ook al met een andemebiel? riep de man verbaasd uit. Maar wat moet er van de wereld worden? We zullen van ongelukken hooren met al die leelijke dingen.

— Och, toe, dat is ouderwetsche praat! zei Dries.

— Ja, ja, ouderwetsch! Ge zult hooren spreken van de andemebielen.

— Moet ge nog ver? vroeg de jongen aan Dries.

— Naar Bronsbeek...

— Dat is vier dikke uren...

— Per auto toch niet!

— Ha, neen... een autoot... sjiert, en ie is weg. Ik heb er nooit ingezeten, maar 'k zie dat toch...

— Ja, ja, hernam de man. Sjiert en de andemebiel is weg... maar sjiert ook en de andemebiel zit tegen een boom en die er in zaten, liggen daar met gebroken armen en beenen of dood!

— Te Vierlare is er een die autoots verkoopt

en misschien verhuurt, deelde de jongen mee.

— Hoe ver is dat nog? vroeg Dries.

— Een half uur voor ons... maar ja, gij zijt erg dik en zult er misschien drie kwartier overgaan.

— Ge moet niet met mij spotten! riep Dries nijdig. Dat is lomp...

— Lomp, lomp! Ben ik lomp? Ge peinst als stadsheer zeker ons van alles te mogen verwijten. Ge zijt zoo dik als een os, en ik kan u dan toch niet mager noemen.

— Geen ruzie maken, suste de man. Vriend, ga naar Vierlare als ge toch een andemebiel wilt vinden!

— En als hij er uit botst, springt hij als een bal kurk over de baan! spotte de jongen.

Dries vervolgde zijn weg.

— Hier zijn ze nog ongemanierder dan in de stad, bromde hij.

Na ruim een half uur kwam hij in het tweede dorp en daar las hij boven een huis: « Garage ».

— Hier kom ik klaar, zei hij tevreden. Dat loopen verveelt me al geweldig. En mijn linker-voet doet me pijn. Ha, nu zal ik eens lekker rijden.

In de garage was een man een auto aan het herstellen.

— Ik kom een auto huren, zei Dries, zonder eerst te groeten.

De garagehouder bekeek hem van het hoofd tot de teenen.

— Gij een auto huren! sprak hij dan. Ga een ander voor den gek houden!

— Ik meen het.

— En waar wilt ge heen?

— Naar Bronsbeek...

— Komt ge van de stad?

— Ja... Maar wat gaat u dat allemaal aan?

— Waarom hebt ge in de stad dan geen auto gehuurd? hernam de man, die het zaakje blijkbaar niet vertrouwde.

— Moet ik u verantwoordinging doen van mijn zaken? vroeg Dries verwaand.

— Zeker een kluchtspeler zooals ik er laatst ook een gehad heb. Hij huurde mijn auto naar Donkelare en als we er aan kwamen, had hij geen centen.

— Durft ge me voor een bedrieger houden?

— Manneke, ga heen... ik verhuur u geen auto sprak de garagehouder.

— Ik ben de zoon van den graanhandelaar, mijnheer Pompel.

— Dat kan me niet schelen...

— Ik zal u vooruit betalen.

— Ik heb uw geld niet nodig, en kinderen moeten geen auto's huren.

— Ge zijt een lomperik!

— Als ge niet maakt dat ge weg komt, smijt ik

dezen hamer tegen uw beenen! dreigde de man, kwaad wordend.

Nijdig verwijderde Dries zich. Hij moest te voet verder. In het volgende dorp hoopte hij beter te gelukken.

Dries had honger en besloot wat te eten.

Hij trad een herberg binnen. In het hoekje zat een leurder zijn brood te veroveren bij een pint bier.

De waardin kwam uit de keuken en knikte tot Dries, die op heftigen toon zei:

— Ik wensch te dineeren.

— Wat belooft er u? vroeg de vrouw.

— Hij wil dinéeren, dat is een keer goed zijn buik vullen, verklaarde de leurder. Patatten, groente en vleesch...

— Dat kan ik niet gereed doen, antwoordde de waardin. We kunnen hier maar een keer per week vleesch koopen. Als mijnheer eieren wil met spek,

Dries rammelde met zijn geld, om te laten hooren, dat hij er bezat.

— Eieren met spek... bah ja, sprak de leurder. Neem dat... dan heb ik de reuk...

— Maak een ommelet van eieren en spek gereed, hernam Dries. En ook een voor dien man!

— Voor hem? vroeg de vrouw verwonderd.

— Ja, natuurlijk op mijn kosten, maar een beetje vlug, want ik heb niet veel tijd...

— 't Zal seffens gereed zijn, mijnheer, belooft de de waardin.

— Geef me eerst een glas wijn...

Ja, Dries zou den grooten uithangen.

— Een porto, mijnheer?

— Ja. Van de beste... En ook een voor dien man daar!

Dries was mild, niet uit goedhartigheid, maar om voornaam te doen.

De leurder stak de rest van zijn brood in zijn zak, ledigde in een teug zijn pint en sprak:

— Ik heb het niet kunnen droomen, dat het vandaag een kermisdag zou zijn voor me. Er zijn toch nog brave menschen op de wereld.

Hij kwam bij de toonbank en maakte een buiging voor Dries, die zich daardoor zeer vereerd gevoelde.

— Heeren als gij moesten ze burgemeesters en oversten maken, vleide hij. Dan hadden wij, die langs de straten onzen kost moeten verdienen, een beter leven.

Hij tikte zijn glas porto tegen dat van Dries en sprak.

— Op uw gezondheid en lang leven, mijnheer. Gij kunt verdragen, dat een arme dompelaar ook eens van 't goede proeft.

De waardin ging in de keuken aan 't werk.

— Goede drank! beweerde de leurder.

Dries knikte. Hij zette zich neer. Zijn linker-

voet deed hem al meer en meer pijn. Zeker door 't vallen van die goot thuis... ?

— En is mijnheer zoo op reis? vroeg de leurder

— Ja, ik moet naar Bronsbeek.

— Dat is ver, mijnheer.

— Ik weet het wel. Ik had hier te Vierlare een auto willen huren, maar er was er geen in de garage. Ik zal eens in 't volgend dorp informeeren en anders huur ik een rijtuig...

— O, ja, te Belledam is dat te krijgen! verzekerde de leurder.

— Een auto?

— Meer dan een...

— En hoe ver is dat?

— O, twintig minuten... juist het bosch door! Ge kunt niet missen... de baan recht voort. Ik moet den anderen kant uit... anders zou ik het u wijzen...

— Ik zal 't wel vinden...

— 't Is gemakkelijk... Mijnheer doet zeker zaken?

— Ja, ik koop graan...

— Een goede stiel... Er is veel geld mee te verdienen.

— Heel veel...

— Maar ik kan dat van een heer als gij verdragen want gij zijt er een die leeft en laat leven.

En de leurder fleemde Dries nog, tot de waar-

din de twee eierkoeken bracht. Ze dekte voor Dries aan een afzonderlijk tafeltje.

De leurder kroop weer in zijn hoek en smekte al met de tong...

Dries at met smaak. Hij was immers met zijn maal een heel eind over tijd. Bij de eierkoek at hij heerlijk brood en dronk hij een glas bier. Maar porto en bier, dat steeg hem naar 't hoofd... En Dries werd nog overmoediger.

Toen hij betaalde, haalde hij al zijn geld voor den dag, om te pochen.

— Dat kan ik genoeg verdienen, zei hij.

— En nog zoo jong, zei de waardin verbaasd.

— Ja, maar hij heeft vroeg zijn verstand, dat heb ik al lang in de gaten, beweerde de leurder. Er zitten hersens in dien kop.

— En ge zijt nu al in zaken? vroeg de vrouw.

— Ja... natuurlijk Ik heb mijn scholen rapper gedaan dan de anderen.

— Dat heb ik seffens bemerkt, vleide de leurder. 'k Zag dat aan uw oogen, mijnheer.

— En ge woont te Ramsburg? hernam de waardin.

— Ja, ik ben met mijn vader geassocieerd... we hebben den grootsten handel van de stad... firma Pompel.

— Firma Pompel... maar ja, die ken ik! loog de leurder. De grootste van 't land... Geld verdienen als water.

— Ik reis anders niet een auto, blufte Dries. Maar bij Baarlegem is hij blijven steken. Mijn domme Chauffeur had vergeten iets te laten maken ...

— 'k Begrijp wel genoeg, dat de heeren als gij niet te voet gaan, zooals menschen van mijn soort, verzekerde de leurder. Ewel, te Belledam zult ge vinden wat ik u gezegd heb.

— Dan vertrek ik.

Dries verliet de herberg, terwijl de leurder groette als een soldaat. De man volgde tot buiten en zei nog eens:

— Altijd recht door... de baan loopt door het bosch en in twintig minuten hebt ge te Belledam een auto van eerste klas.

— Ja, ik vind het wel.

En Dries trok op.

— Die menschen eerbiedigen me, zooals het hoort, dacht hij.

't Gonsde hem zoo vreemd in 't hoofd. En de voet zinderde.

— Dadelijk zit ik in een auto, mompelde Dries. Eigenlijk kon ik me wel terug naar huis laten brengen, Vader en moeder zullen nu al begrepen hebben, dat ik geen jongen meer ben, die op straat wil geslagen worden... en in huis ook niet meer. 'k Ben lang genoeg weg geweest om karakter te toonen. 'k Zal te Belledam besluiten wat ik doe.

De weg liep nu inderdaad door een eenzaam bosch.

— 'k Zal blij zijn, als ik in het volgend dorp ben, zei de jongen bij zich zelf. Ja, dan laat ik me naar de stad terug brengen... ik wil moeder toch niet al te ongerust maken ...

't Was of de linkervoet dienst begon te weigeren. Dries ging traag. Zijn schoen scheen te klein geworden. Het was natuurlijk de voet, die opzwol...

't Wandelen werd een gesukkel. En wat bleef dat dorp ver af. Dries kon geen toren ontwaren...

Eensklaps kwam uit de struiken van 't bosch een man. 't Was de leurder uit de herberg.

— Dag vriend, groette hij, maar nu lag er spot in zijn toon.

Plots werd Dries bang van dat geniepig gezicht.

— Dikzak, ge verdient toch geld als water... ik kan het aan uw corpus wel zien... en dus is het voor u niet erg, om mij alles te geven, wat ge in uw zak hebt. En rap! gebod de leurder.

Dries schrok geweldig. Hij stond hier tegenover een dief een baanstrooper.

— O, doe mij geen kwaad! smeekte hij.

— Kwaad? Wel neen! Ik ben de braafste mensch van de wereld, maar platzak... En gij wint wat ge wilt met uw graanhandel.

— Neen, neen, ik ga nog naar school.

— 'Toe, toe dat nu niet! Een fijne mijnheer als gij zou toch zoo niet liegen... Rap, uw centjes... We zijn hier alleen!

Toch keek de schelm ongerust.

Hij haalde een mes uit zijn zak, om Dries nog banger te maken.

— Gehoorzamen... of! dreigde de leurder.

Dries begon van angst te weenen. En hij haalde al zijn geld te voorschijn. De dief nam het haastig over.

— Is dat alles? vroeg hij.

— Ja...

— Laat eens voelen.

En de schavuit stak zijn vuile hand in de zakken van den weerloozen jongen. Hij vond nog eenige franken en eigende ze zich toe.

— Maar ik moet naar huis! snikte Dries.

— Zeker eens op stap gegaan! Ja, ja, den grooten man willen uithangen...

— O, doe me niets!... Ik heb u toch laten eten, stamelde de knaap.

— Gij eet alle dagen goed... Ga nu naar de stad... Ge kent den weg... Zeg aan niemand, wat ik gedaan heb! Anders vind ik u toch. En opgepast dan!

De valsche kerel verdween in de struiken. Dries had genoeg van zijn reis en maakte rechtsomkeer. Hij zette 't op een loopen, om gauw uit het bosch te zijn. Maar zijn linkervoet zwikte en met een

kreet van pijn viel de knaap neer. Hij deed zijn schoen uit. De voet was gezwollen... Dries vreesde niet meer voort te kunnen en weende nog meer hij probeerde op te staan. 't Lukte niet... Hij kroop naar den graskant. O, als die booze leurder eens terug keerde!

Dries bleef eenigen tijd zitten. Hij was echter gejaagd om het bosch te verlaten. Wat later sukkelde hij voort. Soms hinkte hij op zijn rechtervoet.

Ginder naderde een auto. Maar die reed niet stadswaarts... Anders had de jongen willen vragen om mee te rijden.

De auto stopte. 't Portier vloog open. En mijnheer Pompel stapte uit. Hij had booze woorden klaar, maar zag dat zijn zoon geweend had en een schoen in de hand hield.

— O, vader! snikte Dries zenuwachtig. Een leurder heeft mijn geld afgenomen... En mijn linkervoet is gezwollen.

Mijnheer Pompel hielp den weglooper in den auto, die door den chauffeur gekeerd werd en terug stadswaarts reed. En Dries vertelde, wat er hem overkomen was.

De ouders hadden de vlucht van hun zoon bemerkt. En mijnheer Pompel doorliep toen de stad om Dries te zoeken. Hij vroeg aan dezen en genen of men Dries niet gezien had. En zoo sprak hij ook den agent aan, wien de knaap den weg

naar Bronsbeek gevraagd had. Aldus vond vader het spoor van den vluchteling. En hij huurde een auto, om Dries te achterhalen.

Moeder was bedroefd en toch blij, toen ze alles hoorde. Dries lag op een rustbank en de dokter verzorgde de voet. De jongen zou zich eenige dagen stil moeten houden. De ouders straffen hem niet. Vader had met moeder een plan besproken... Dries zou het hooren, als hij genezen was.

De leurdur werd aangehouden. Hij ging eerst de gevangenis in en zou later naar een kolonie in de Kempen gestuurd worden.

II.

Twée uur van de stad woonde boer Wilgen, die zijn boederij pachtte van mijnheer Pompel.

Zekeren namiddag kwam Leentje, het tienjarig dochtertje, in huis geloopt en riep:

— O, moeder, ginder is de koets.

— Haal dan vader van 't land, zei vrouw Wilgen en het meisje snelde heen.

De boerin zuchtte... Ginder was dus de koets, die den zoon van den eigenaar bracht. Dries zou eenige weken op de hoeve verblijven. Dat had zijn vader gevraagd. De jongen moest eenvoudiger worden en ook magerder.. Bij een boer vermageren?

— Ja, had de dokter gezegd, als Dries maar flink mee werkt! Zijn dikte is niet natuurlijk, door

flinke aanhoudende beweging van 't lichaam zal dat verbeteren.

Mijnheer Pompel was op de hoeve geweest en had lang met Wilgen en zijn vrouw gesproken... En de boer en de boerin hadden niet willen weigeren, den koopman een dienst te bewijzen. Hij was voor hen altijd een goede eigenaar geweest, rechtvaardig en trouw.

Maar nu zag de boerin toch wel tegen de zaak op. Haar man moest Dries streng behandelen en laten werken.

Na vijf uur zou elken dag de meester van het dorp komen en Dries les geven. Overigens moest de knaap doen als de zonen van boer Wilgen.

De koets die Dries naar de hoeve bracht, reed door de dreef.

Emiel, Frans en Frederik, de zonen, loerden met Anna, de oudste dochter, door de schuurdeur. Ze stootten elkaar aan en gielden. Ze zagen Dries uit het rijtuig stappen.

— Wat een dikzak, zei Frans.

— Juist ons karnton, oordeelde Frederik. We zullen dikwijls plezier hebben, als die stadsheer op het land moet werken.

— Zie dat vader 't niet hoort, dat ge Dries bespot vermaande Anna...

Mijnheer Pompel was ook meegekomen... Vrouw Wilgen verwelkomde beiden en nodigde

ze in huis. De koetsier bracht de koffer binnen. Na een tijdje verscheen ook de boer van 't land.

Dries ondervond nu welk plan zijn ouders gemaakt hadden, na zijn zoo heerlijk mislukte vlucht. Hij had niet meer tegengesproken, toen hij voor eenigen tijd naar de hoeve van Wilgen moest. Vader en moeder hoopten, dat het eenvoudig, landelijk leven en het harde werk, hun zoon wat nederiger zouden stemmen.

Dries had moeder beloofd zich te beteren.

En nu was hij op de boerderij. Vader bleef niet lang. Na zijn vertrek drentelde Dries wat rond. Hij vond het niet onplezierig zoo een tijd buiten de stad te zijn.

Bij het avondmaal maakte hij kennis met de kinderen van den boer... En de oude verwaandheid kwam weer boven. Dries voelde zich veel voornameer dan deze jongens, hij de zoon van den eigenaar immers!

Het was Zaterdagavond. En Wilgen vertelde aan Dries, dat hij morgen op een wagen mee mocht rijden naar het Krakelingenfest te Geeraardsbergen. Daar werden dan op den hoo-gen Ouden Berg, koeken voor het volk te grabelen gegoooid. En 't muziek speelde en de menschen waren vroolijk.

— Rijden we er op een wagen heen? vroeg Dries. In de stad zit ik dikwijls in een auto.

— Ja, dat weet ik wel, sprak Wilgen. Maar zoo'n ooldebiel heb ik nog niet...

Dries sliep op een zolderkamertje. Vader had het zoo gewild.

— Waar moet ik me morgenochtend wasschen? vroeg hij aan Wilgen, die hem naar boven leidde. Er is hier geen waschtafel.

— O, beneden, achter het huis aan de pomp. Zooveel water als ge wilt! En heerlijk frisch! Handdoek en zeep zijn in 't achterhuis.

— Zoo ben ik 't niet gewoon...

— Wij wel, en ge moet nu leven als wij. Dries Uw vader wil het. Slaap lekker!

De boer zou nooit veel praatjes maken.

— Ik zal ze hier wel manieren leeren, dacht Dries.

Den volgenden morgen ging Dries met de jongens mee naar de kerk. Hij blufte onderwege over de stad. Eniel, Frans en Frederik lieten hem maar babbelen...

Er werd vroeg genoemmaald, want de familie moest bijtijds naar Geeraardsbergen vertrekken. De jongens zetten stoelen op den wagen, onder de huif. Twee flinke paarden werden aangespannen.

Welke stadsjongen zou zoo'n rit niet plezierig vinden! Maar Dries deed of hij eigenlijk te voor-naam was voor het gezelschap. Hij blufte weer over auto's en ook over electrische trammen...

— Wel, jongen, ge ziet veel menschen te voet gaan, en wij rijden toch ook, zei Wilgen kalm.

Het avontuur van de vlucht had Dries wel wat geleerd, doch nog niet genoeg.

De boer spande te Geeraardsbergen uit en het gezelschap beklom als duizenden menschen den steilen berg. Het was goed weer en men had van hier een mooi uitzicht over de Dendervallei. Van beneden kwam onder vroolijk muziek een stoet.

't Was eigenlijk een Lentefeest. Boven dronken overheden en geestelijken 'n glas wijn, waarin een vischje spartelde, dat de heeren moesten inzwelgen. Dit was een oud gebruik. En men zei, dat dit herinnerde aan een beleg van Geeraardsbergen, eeuwen geleden. De vijand lag voor de stad en binnen heerschte honger. Maar de burgers wisten, dat er hulp zou komen. Ze moesten nog een paar dagen uit houden.

Om den vijand te doen gelooven, dat ze nog eten genoeg hadden wierpen ze den laatsten visch en het laatste brood over de muren, roepend:

— Ge meent, dat we geen voedsel meer hebben, We geven er nog aan u.

De vijand werd moedeloos en trok af. De stad was gered.

Ter herinnering daarvan werpt men nu nog elk jaar koeken voor de menigte. En 's avonds brandt men pektonnen op den berg, zooals de vaders,

toen bij het beleg vuren ontstaken om hulp te vragen aan heeren van omliggende kasteelen.

De familie Wilgen stond onder de menigte.

— Ik kan niet zien door dien dikzak voor me, zei een kleine jongen, en hij doelde op Dries.

— Wel zei de goedmoedige moeder van het kind het is een zware vent, ik zal u op zijn schouders zetten.

En eer Dries goed wist, wat er gebeurde, voelde hij een knaapje boven op zijn lijf.

— Dat wil ik niet! riep hij boos.

Maar juist drong het volk op, perste meer samen en Dries kon zijn armen niet meer bewegen. Hij moest den jongen wel op zijn schouders houden.

— Nu ziet ge heel goed, hé lieveke, hernam de moeder. En ge: it lijkt op een kussen zeker ...

Dries was zoo nijdig als een spin. De kinderen van Wilgen lachten! Dat nu ook juist Dries als paal werd gebruikt.

Daar werden de krakelingen gegooid. En het volk duwde en drong, om er vast te krijgen.

— Blijf maar zitten ventje, zei moeder tot het kind op de schouders van Dries. Ik zal wel koeken voor u grabbelen.

Dries kreeg een duw links, een rechts, een stoot tegen zijn buik, een stomp in den rug .. De menschenmassa golfde immers heen en weer. En hij werd nog kwader.

— Dat kind moet van me af! schreeuwde hij.

— Seffens, mijnheer... Het volk gaat straks uiteen, sprak de moeder.

Eindelijk werd Dries van zijn last bevrijd. Het volk zakte den berg af, welgezind, lachend en koutend. Dries echter noemde het een flauw feest, de moeite niet waard om het te bezien.

— Duizenden menschen denken er anders over, want die komen er voor van dicht en van ver, merkte boer Wilgen op. Maar ja, ge zult wel verstaniger zijn, dan wij allemaal.

Mokkend reed Dries mee naar de hoeve.

's Anderendaags begon voor hem het werk. Hij trok zijn oud pak aan en moest op het land achter de ploeg loopen, om peeen, een soort onkruid uit de voren te rapen. Hij bromde, dat dit geen werk was voor een mijnheer.

— Als ge niet doet, wat ik kommandeer, breng ik u naar huis, zei boer Wilgen.

Dries gehoorzaamde dan toch, want hij wist, wat er volgen moest als de landbouwer hem weg zond. Dan ging hij naar een zeer strenge kostschool. En daartoe voelde hij nu toch heelemaal geen lust!

Het werd drukker op de hoeve. En er kwamen eenige werklieden. Dries vond het vernederend, dat hij met zulke arme menschen moest arbeiden. En hij deed leelijk tegen hen.

Op een avond, toen de werklieden even op het hof uitrustten, voor het eten, zei er een.

— Mijnheer Dries, ge moet in de schuur... en baas gaan.

— Waarom

— Dat weet ik niet, mijnheer Dries.

Ze noemden den stadsjongen dikwijls mijnheer om met hem te lachen.

Dries begaf zich naar de schuur... Voor boer Wilgen had hij eerbied.

Hij duwde de deur open. Eensklaps kantelde een emmer, die op een plankje boven de deur gezet was... Een stroom van vuil water stortte op den knaap neer. En de emmer volgde en smakte over zijn hoofd.

Luid schreeuwend van schrik, sprong Dries achteruit. Luid gelach steeg op. 't Was ook een roddig gezicht... De boer kwam uit den stal geloopt. Dries smeet den emmer weg. Hij begreep wel, dat hij beet genomen was.

— Lomperiken, kinkels! raasde hij. Ik zal naar de politie gaan!

— Wat is er gebeurd? vroeg Wilgen.

Dries vertelde het.

— Wie heeft dat gedaan? hernam de boer op strengen toon.

Een werkmán trad naar voren en antwoordde!

— Ik baas! Die grasheer uit de stad heeft me al wel tien keer voor een lompen vent uitgemaakt en nu wilde ik hem eens vast hebben. 'k Laat me niet treiteren door zoo'n neuzenmaker.

— Als ge te klagen hebt, dan ben ik er, sprak de boer. Eerst met een leugen Dries in den stal lokken en dan dat vuil water op zijn lijf... Zoo iets wil ik op mijn hof niet.

— De politie moet komen! riep Dries. Dat gaat oo niet voorbij...

— Tut, tut we hebben hier geen politie van loen, beweerde Wilgen. Ga u gauw verkleeden n wasschen.

De boer diende eerst de werkman nog een strenge vermaning toe. Dan sprak hij met Dries. Deze had hier niemand voor lomperik uit te schelden.

Dries leerde werken. Om vijf uur stond hij zich al onder de pomp te wasschen. 's Avonds sliep hij in zoodra hij te bed lag.

Maar Dries kreeg plezier in den arbeid. Het werd hem duidelijk, dat de boerderij een bedrijf is, dat ook eerbied verdient.

En hij zag in hoe dwaas het is hoogmoedig te zijn en zich meer te wanen dan een ander.

Eindelijk mocht Dries naar huis. Hij was vermagerd, al behoorde hij niet tot de dunsten. Maar zijn dikte was niet meer onnatuurlijk.

En met zijn overdadig vet was ook de verwaandheid gesmolten.

Vader en moeder en de zusjes, verheugden zich er over.

Voor Jans en Betsy was Dries nu een prettige boer.

EINDE.